

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

7. června 2007^{*}

Ve věci C-362/05 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 23. září 2005,

Jacques Wunenburger, zastoupený E. Boigelotem, avocat,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

příčemž další účastníci řízení je

Komise Evropských společenství, zastoupená J. Currалlem a G. Berscheidem, jako zmocněnci, ve spolupráci s V. Dehinem, avocat, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

^{*} Jednací jazyk: francouzština.

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení K. Lenaerts (zpravodaj), předseda senátu, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský a T. von Danwitz, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 15. února 2007,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se J. Wunenburger domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 5. července 2005, Wunenburger v. Komise (T-370/03, Sb. VS s. I-A-189 a II-853, dále jen „napadený rozsudek“), kterým tento Soud zamítl jeho žalobu směřující ke zrušení tří rozhodnutí Komise Evropských společenství přijatých v rámci řízení o jmenování

(dále jen společně „napadená rozhodnutí“). Těmito rozhodnutími Komise jakožto orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“) jmenovala jiného uchazeče a zamítla žádost navrhovatele, jakož i jeho stížnost.

Právní rámec

- 2 Článek 7 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropských společenství ve znění použitelném na projednávaný případ (dále jen „služební řád“) stanoví:

„[OOJ] přidělí prostřednictvím jmenování nebo přeložení, pouze v zájmu služby a bez ohledu na státní příslušnost, každého úředníka na místo v kategorii nebo službu odpovídající jeho platové třídě.

[...]“

- 3 Článek 25 druhý pododstavec služebního řádu uvádí:

„Každé rozhodnutí týkající se určité osoby přijaté na základě tohoto služebního řádu se neprodleně sdělí písemně dotyčnému úředníkovi. Každé rozhodnutí týkající se stížnosti na úředníka uvede důvody, na kterých je založeno.“

4 Článek 29 odst. 1 služebního řádu stanoví:

„[OOJ] před obsazením volného místa zejména zváží,

a) zda může být místo obsazeno prostřednictvím služebního postupu v rámci orgánu Společenství,

[...]

a teprve potom se řídí postupy pro výběrové řízení založené na kvalifikačních předpokladech nebo na zkouškách, nebo na kvalifikačních předpokladech i zkouškách [...]"

5 Článek 45 odst. 1 služebního řádu stanoví:

„O povýšení rozhoduje [OOJ]. Provádí se jmenováním úředníka do nejbližší vyšší platové třídy v jeho kategorii nebo službě, kam přísluší. Provádí se výhradně výběrem z okruhu úředníků, kteří splnili minimální dobu ve své platové třídě, po zvážení srovnatelných zásluh úředníků připadajících v úvahu pro povýšení a posudků na ně.

[...]“

Skutkový základ sporu

- 6 Dne 19. září 2002 Komise zveřejnila oznámení o volném pracovním místě COM/138/02 (dále jen „oznámení o volném pracovním místě“) za účelem obsazení pozice ředitele platové třídy A ředitelství C „Afrika, karibská a tichomořská oblast“ u Úřadu pro spolupráci EuropeAid. Oznámení o volném pracovním místě uvádělo následující úkoly, a sice zajistit účinné a účelné řízení projektů a programů v průběhu celého operačního cyklu, od jeho identifikace až po jeho konečné ohodnocení, jakož i připravit a dohlížet na proces dekoncentrace řízení na zástupce států Afriky, karibské a tichomořské oblasti. Byly požadovány dobré zkušenosti s řízením zaměstnanců, zkušeností potvrzená schopnost řídit, motivovat velké pracovní skupiny a dohlížet nad nimi, jakož i schopnost definovat priority a komunikační schopnosti.
- 7 Navrhovatel, který byl v té době úředníkem platové třídy A 3 u generálního ředitelství „Vnější vztahy“ a vedoucím delegace Komise v Chorvatsku, dne 27. září 2002 předložil, spolu s dalšími devíti uchazeči, žádost o dotčené pracovní místo.
- 8 Poté, co generální ředitel Úřadu pro spolupráci EuropeAid (dále jen „generální ředitel“) provedl pohovor s každým uchazečem, zprávou ze dne 18. listopadu 2002 (dále jen „zpráva generálního ředitele“) sdělil generálnímu ředitelství „Personál a administrativa“ Komise, že zařadil uchazeče do dvou skupin. První skupina byla složena ze šesti uchazečů, které považoval za „schopné vykonávat povinnosti odpovídající dotčenému pracovnímu místu a kteří [...] splň[ovali] požadavky na dotčené pracovní místo a zároveň byli schopni čelit výzvám souvisejícím s tímto pracovním místem“, zatímco druhá skupina byla složena ze čtyř uchazečů, kteří „nem[ěli] veškeré schopnosti, kvalifikace nebo dovednosti nezbytné pro dotčené pracovní místo“. Navrhovatel se nacházel v této druhé skupině.

- 9 Následně přijal poradní výbor pro jmenování (dále jen „PVJ“) seznam šesti uchazečů, který odpovídal první skupině uvedené ve zprávě generálního ředitele. PVJ měl ve svém stanovisku ze dne 12. prosince 2002 za to, že pro pokračování ve výběrovém řízení mohou přicházet v úvahu čtyři uchazeči, mezi nimiž byl pan Naqvi. Dne 8. ledna 2003 se Komise jednající jako OOI rozhodla jmenovat pana Naqviho na dotčené místo (dále jen „rozhodnutí o jmenování“).
- 10 Dopisem ze dne 11. března 2003 byl navrhovatel vyrozuměn, že jeho žádost o dotčené pracovní místo nebyla přijata (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí žádosti“). Dne 2. dubna 2003 podal stížnost proti rozhodnutí o jmenování. Rozhodnutí o zamítnutí této stížnosti bylo přijato dne 14. července 2003 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“).
- 11 Rozhodnutím ze dne 11. března 2004, jež nabylo účinnosti dne 1. dubna 2004, Komise propustila podle článku 50 služebního řádu pana Naqviho z pracovního místa, jež zastával. Po přijetí tohoto rozhodnutí bylo zahájeno nové výběrové řízení (dále jen „druhé výběrové řízení“), v němž vystupoval navrhovatel jako uchazeč. Jeho žádost nebyla přijata a navrhovatel nezpochybnil výsledek tohoto druhého výběrového řízení.

Žaloba k Soudu a napadený rozsudek

- 12 Návrhem doručeným kanceláří Soudu dne 5. listopadu 2003 navrhovatel podal žalobu směřující ke zrušení napadených rozhodnutí.

- 13 Komise navrhovala nevydání rozhodnutí ve věci samé a podpůrně zamítnutí návrhových žádání navrhovatele.
- 14 Komise uplatňovala, že žaloba se stala bezpředmětnou z důvodu propuštění pana Naqviho z místa, jež zastával, a zahájení druhého výběrového řízení, kterého se účastnil navrhovatel, jenž v té době již neměl zájem na pokračování v řízení ve věci.
- 15 Soud zamítl návrhová žádání Komise směřující k nevydání rozhodnutí ve věci samé.
- 16 Soud jednak rozhodl, že spor má nadále svůj předmět z důvodu, že rozhodnutí o jmenování mělo účinky až do 1. dubna 2004 a rozhodnutí o zamítnutí žádosti mělo dále své účinky.
- 17 Kromě toho Soud, když odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna 1988, *Apesco v. Komise* (207/86, Recueil, s. 2151, bod 16), rozsudek Soudu ze dne 24. září 1996, *Marx Esser a Del Amo Martinez v. Parlament* (T-182/94, Recueil FP, s. I-A-411 a II-1197, bod 41), měl za to, že navrhovatel si zachoval právní zájem na vydání rozsudku týkajícího se legality dotčeného výběrového řízení, aby se tvrzená protiprávnost neopakovala v budoucnu v rámci obdobného řízení.
- 18 Navrhovatel na podporu své žaloby na neplatnost uplatňoval v prvním žalobním důvodu, že Komise porušila čl. 25 druhý pododstavec služebního řádu, když neodůvodnila rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.

- 19 Soud zamítl tento první žalobní důvod, když v bodech 28 až 35 napadeného rozsudku uvedl, že odůvodnění obsažené v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti umožňovalo pochopit základní podstatu zmíněného rozhodnutí a posoudit, zda podmínky, jimž služební řád podřizuje zachování pravidel výběrového řízení, byly splněny.
- 20 V druhém žalobním důvodu se navrhovatel dovolával porušení článku 7, čl. 29 odst. 1 písm. a) a čl. 45 odst. 1 služebního řádu, jakož i porušení zásad ochrany legitimního očekávání, rovného zacházení a práva na služební postup.
- 21 Tento druhý žalobní důvod byl také zamítnut Soudem, který měl zaprvé v bodech 51 až 60 napadeného rozsudku za to, že účast generálního ředitele ve výběrovém řízení sama o sobě nepředstavovala vadu řízení a neovlivnila nezávislost PVJ. Řízení tudíž nevedlo k diskriminaci v neprospěch navrhovatele. Soud poukázal na to, že kritéria použitá v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti byla uvedena v oznámení o volném pracovním místě, a na to, že v každém případě tyto požadavky jsou vlastní každému pracovnímu místu platové třídy A 2. Soud měl v této souvislosti za to, že dosah výrazu „výzvy související s tímto místem“, uvedený ve zprávě generálního ředitele, by neměl být přeceněn.
- 22 V bodech 61 až 83 napadeného rozsudku měl Soud zadruhé za to, že pan Naqvi splňoval všechny podmínky vyžadované v oznámení o volném pracovním místě a že OOJ se nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když jeho žádost přijal.

Návrhová žádání účastníků řízení

23 Jacques Wunenburger navrhuje, aby Soudní dvůr:

- prohlásil jeho kasační opravný prostředek za přípustný;
- zrušil napadený rozsudek

a rozhodl ve věci samé tak, že

- zruší rozhodnutí o jmenování;
- zruší rozhodnutí o zamítnutí žádosti;
- zruší rozhodnutí o zamítnutí stížnosti;
- odmítne vzájemný kasační opravný prostředek podaný Komisí jako nepřipustný nebo jej přinejmenším zamítne jako neopodstatněný;
- uloží Komisi náhradu nákladů řízení.

24 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- prohlásil její vzájemný kasační opravný prostředek za přípustný a opodstatněný, a proto zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítá její návrhová žádání směřující k nevydání rozhodnutí ve věci samé předložená v řízení v prvním stupni;
- rozhodl podle práva o nákladech řízení;
- podpůrně, odmítl kasační opravný prostředek jako nepřípustný nebo jej přinejmenším zamítl jako neopodstatněný;
- uložil J. Wunenburgerovi náhradu nákladů řízení o tomto kasačním opravném prostředku.

K vzájemnému kasačnímu opravnému prostředku

25 Jelikož je namístě rozhodovat o hlavním kasačním opravném prostředku pouze tehdy, pokud Soudní dvůr zamítne vzájemný kasační opravný prostředek podaný Komisí, je třeba nejdříve rozhodnout o zmíněném vzájemném kasačním opravném prostředku.

Argumentace účastníků řízení

- 26 Na podporu svého vzájemného kasačního opravného prostředku Komise zaprvé uvádí, že k tomu, aby Soud mohl konstatovat právní zájem navrhovatele na pokračování v řízení, musel se opřít o čisté hypotetickou úvahu o ochraně před případnými jinými protiprávnostmi stejného druhu v budoucnu.
- 27 Komise v tomto ohledu připomíná, že navrhovatel zpochybňuje úlohu, kterou měl generální ředitel při předběžném výběru uchazečů. Jednalo se přitom o čisté skutkovou okolnost, která se nemůže znovu vyskytnout v jiné věci. Soud kromě toho přílišně rozšířil úvahy Soudního dvora učiněné ve výše uvedeném rozsudku Apesco v. Komise, neboť projednávaný případ, a sice akt o jmenování, nemá vyžadovaný mechanicky se opakující charakter.
- 28 Zadruhé Komise upozorňuje, že přestože měl navrhovatel nesporný právní zájem zpochybnit rozhodnutí, které mu bylo určeno v rámci druhého výběrového řízení, nepodal žádnou žalobu, vzhledem k tomu, že dal přednost zachování své žaloby ve věci, ve které byl vydán napadený rozsudek. Podle Komise se jednalo v projednávané věci o zneužití řízení, které Soud měl konstatovat tím, že by prohlásil, že nevydá rozhodnutí ve věci samé.
- 29 Komise nicméně ve svém doplňujícím spise ke vzájemnému kasačnímu opravnému prostředku uznala, že se dopustila omylu, když navrhla, že navrhovateli příslušelo se domáhat zrušení rozhodnutí o jmenování přijatých v rámci druhého výběrového řízení vzhledem k tomu, že již snížila počet ředitelů a převedla ředitele téhož generálního ředitelství na místo uvolněné po panu Naqvim na základě široké

posuzovací pravomoci, kterou má při reorganizaci svých služeb. Komise nicméně tvrdí, že tyto okolnosti podporují tvrzení, podle něhož rozhodnutí Soudu ve prospěch navrhovatele nemohlo mít praktický dopad, takže jeho žaloba se stala bezpředmětná.

- 30 Navrhovatel má za to, že vzájemný kasační opravný prostředek Komise je nepřipustný, protože napadený rozsudek nezasáhl nepříznivě do právního postavení Komise vzhledem k tomu, že žaloba byla zamítnuta jako neopodstatněná.
- 31 Pokud jde o věc samou, navrhovatel zaprvé uplatňuje, že vzájemný kasační opravný prostředek nemůže být přijat, protože Komise neprokázala, že spor je bezpředmětný.
- 32 V rozporu s tím, co tvrdí Komise, má za to, že po propuštění pana Naqviho z pracovního místa nezískal všechno to, co mohl získat na základě zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti a rozhodnutí o jmenování.
- 33 Kromě toho, i když mohl předložit svou žádost ve druhém výběrovém řízení, nemůže to odstranit vadu napadených rozhodnutí.
- 34 Zadruhé navrhovatel se domnívá, že Komise přílišně omezila pojem „právní zájem na pokračování v řízení“, když se vyhnula otázce právního zájmu navrhovatele na vydání jednak rozsudku o protiprávnosti řízení, a jednak rozsudku o protiprávnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti, za účelem, aby se tyto protiprávnosti neopakovaly v budoucnu.

- 35 Navrhovatel uplatňuje, že Soud pouze použil ustálenou judikaturu, když v bodě 19 napadeného rozsudku rozhodl, že spor má nadále svůj předmět.

Závěry Soudního dvora

K přípustnosti vzájemného kasačního opravného prostředku

- 36 Podle čl. 56 druhého pododstavce statutu Soudního dvora může opravný prostředek podat kterýkoli účastník řízení, jehož návrhovému žádání nebylo zcela nebo zčásti vyhověno.
- 37 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Soudu je přípustný v rozsahu, v němž Soud zamítl námitku nepřípustnosti vznesenou účastníkem řízení proti žalobě, zatímco Soud ve stejném rozsudku zamítl tuto žalobu jako neopodstatněnou (rozsudky ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, Recueil, s. I-1873, bod 50, jakož i ze dne 22. února 2005, Komise v. max.mobil, C-141/02 P, Sb. rozh. s. I-1283, body 50 a 51).
- 38 V projednávaném případě je nesporné, že Komise vznesla před Soudem námitku nevydání rozhodnutí ve věci samé, jak vyplývá z bodu 12 napadeného rozsudku, že tato námitka byla zamítnuta v bodě 21 tohoto rozsudku a že Soud zamítl žalobu jako neopodstatněnou.

39 Přitom pro posouzení přípustnosti vzájemného kasačního opravného prostředku podaného proti rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba ve věci samé, není namístě rozlišovat, zda námitka vznesená před Soudem a jím zamítnutá směřuje k tomu, aby žaloba byla odmítnuta, protože je nepřipustná, nebo aby byla zamítnuta, protože je bezpředmětná. Jedná se totiž o dvě námitky a překážky řízení, které v případě, že uspějí, brání Soudu, aby rozhodl ve věci samé.

40 Vzájemný kasační opravný prostředek podaný Komisí je proto přípustný.

K opodstatněnosti vzájemného kasačního opravného prostředku

41 Za účelem zamítnutí námítky nevydání rozhodnutí ve věci samé vznesené Komisí, Soud rozhodl v bodě 19 napadeného rozsudku jednak, že spor měl nadále předmět v tom smyslu, že rozhodnutí o jmenování mělo účinky a rozhodnutí o zamítnutí žádosti má nadále účinky. Soud kromě toho v bodě 20 napadeného rozsudku rozhodl, že navrhovatel měl nadále právní zájem na pokračování v řízení, aby se zabránilo tomu, že se tvrzená protiprávnost bude opakovat v budoucnu v řízení obdobném dotčenému řízení.

42 Je třeba bez dalšího připomenout, že právní zájem žalobce na podání žaloby musí existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání, neboť jinak by byla nepřipustná. Tento předmět sporu, stejně jako právní zájem na pokračování v řízení, musejí existovat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, což předpokládá, že žaloba může ve svém výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie v. Komise, 53/85, Recueil, s. 1965, bod 21, jakož i obdobně rozsudky ze dne 19. října 1995, Rendo a další v. Komise, C-19/93 P, Recueil, s. I-3319, bod 13, a ze dne 13. července 2000, Parlament v. Richard, C-174/99 P, Recueil, s. I-6189, bod 33).

- 43 Avšak pokud žalobce v průběhu řízení ztratí právní zájem na pokračování v řízení, rozhodnutí Soudu ve věci samé nemůže přinést žádný prospěch žalobci.
- 44 V projednávaném případě je nesporné, že když podal navrhovatel svou žalobu, měl právní zájem na podání žaloby, neboť napadená rozhodnutí nepříznivě zasahovala do jeho právního postavení (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 27. listopadu 1984, *Bensider a další v. Komise*, 50/84, Recueil, s. 3991, bod 8, jakož i ze dne 18. dubna 2002, *Španělsko v. Rada*, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 a C-22/01, Recueil, s. I-3439, bod 23). Jeho žaloba byla tedy přípustná.
- 45 Je pravda, že na základě druhého výběrového řízení, které se konalo po propuštění pana Naqviho z pracovního místa, jež zastával, byla napadená rozhodnutí zastaralá v době, kdy Soud vydal rozsudek.
- 46 Jak totiž uvedla generální advokátka v bodě 41 svého stanoviska, toto druhé výběrové řízení zbavilo rozhodnutí o jmenování jeho účinků vůči navrhovateli. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí bylo neoddělitelné od rozhodnutí o zamítnutí žádosti a že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti pouze potvrdilo tato obě rozhodnutí, druhé výběrové řízení, zbavilo všechna napadená rozhodnutí jejich účinků vůči navrhovateli.
- 47 Nicméně zastaralost napadených rozhodnutí, k níž došlo po podání žaloby, nevedla sama o sobě k tomu, že Soudu vznikla povinnost rozhodnout o nevydání rozhodnutí ve věci samé pro neexistenci předmětu nebo právního zájmu na pokračování v řízení ke dni vydání rozsudku.
- 48 Zprv je nutno konstatovat, že když Soud rozhodoval, spor měl svůj předmět, protože napadená rozhodnutí nebyla Komisí formálně zrušena.

- 49 Soud tedy v bodě 19 napadeného rozsudku právem rozhodl, že spor má nadále svůj předmět.
- 50 Zadruhé z judikatury Soudního dvora vyplývá, že žalobce může mít nadále svůj právní zájem také na navržení zrušení aktu orgánu Společenství, aby bylo možné zabránit tomu, že protiprávnost, kterou je tento akt údajně postížen, se zopakuje v budoucnu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 6. března 1979, *Simmenthal v. Komise*, 92/78, Recueil, s. 777, bod 32; výše uvedené rozsudky *AKZO Chemie v. Komise*, bod 21, a *Apesco v. Komise*, bod 16).
- 51 Takový právní zájem vyplývá z čl. 233 prvního pododstavce ES, podle něhož orgány, jejichž akt byl prohlášen za neplatný, jsou povinny přijmout opatření vyplývající z rozsudku Soudního dvora (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Simmenthal v. Komise*, bod 32, a rozsudek ze dne 5. března 1980, *Könecke v. Komise*, 76/79, Recueil, s. 665, bod 9).
- 52 Tento právní zájem může nicméně existovat pouze tehdy, pokud se tvrzená protiprávnost může opakovat v budoucnu bez ohledu na okolnosti věci, ve které navrhovatel podal žalobu.
- 53 Soud měl v bodě 20 napadeného rozsudku za to, že navrhovatel měl nadále právní zájem na vydání rozsudku týkajícího se legality dotčeného výběrového řízení, aby se tvrzená protiprávnost neopakovala v budoucnu v rámci řízení obdobného řízení v projednávané věci.

- 54 Soud se v tomto ohledu opřel o žalobní důvod dovolávaný navrhovatelem, který vycházel z protiprávnosti výběrového řízení z důvodu předběžného výběru uchazečů, jenž vyplynul ze zprávy generálního ředitele. Soud měl za to, že nemůže být vyloučeno, že generální ředitel by mohl hrát obdobnou úlohu v obdobném výběrovém řízení v budoucnu.
- 55 Je tedy třeba ověřit, zda protiprávnost tvrzená v projednávaném případě navrhovatelem, jejíž možná existence byla přijata Soudem pro shledání existence právního zájmu na pokračování v řízení, se může opakovat v budoucnu bez ohledu na okolnosti věci, ve které byl vydán napadený rozsudek.
- 56 Jak uvedla generální advokátka v bodě 45 svého stanoviska, je pravda, že rozhodnutí směřující k obsazení pracovních míst úředníků se nikdy neopakují mechanicky stejným způsobem v tom smyslu, že každé rozhodnutí je jedinečné a závisí na posouzení příslušných schopností uchazečů a požadavků na pracovní místo, které je třeba obsadit, jež se mohou velmi výrazně lišit případ od případu.
- 57 V projednávaném případě navrhovatel nicméně zpochybňuje nejenom legalitu napadených rozhodnutí, ale také řízení, které vedlo k jejich přijetí. Navrhovatel totiž uplatňuje, že řízení bylo diskriminační, a proto protiprávní jako takové, tedy bez ohledu na obsah napadených rozhodnutí. Podle navrhovatele zpráva generálního ředitele byla závazná pro PVJ, jakož i pro OJ, aniž by tyto orgány mohly posoudit kvalifikace a dovednosti příslušných uchazečů, kteří nebyli ve zmíněné zprávě předběžně vybráni.

- 58 Jak přitom uvedla generální advokátka v bodě 47 svého stanoviska, na rozdíl od meritorního posouzení jednotlivých žádostí o pracovní místo, které má být obsazeno, podmínky výběrového řízení, které stanoví, jako podle navrhovatele v projednávaném případě, předběžný výběr generálním ředitelem, který je závazný pro PVJ a OOJ, se mohou v budoucnu opakovat v rámci obdobných řízení.
- 59 Z pohledu navrhovatele se zdá otázka legality podmínek výběrového řízení na dotčené místo relevantní z hlediska příštích žádostí o taková pracovní místa, jako je dotčené místo.
- 60 Soud tedy právem v bodě 20 napadeného rozsudku rozhodl, že navrhovatel měl nadále právní zájem na pokračování v řízení.
- 61 S ohledem na výše uvedené je třeba rozhodnout, že Soud se nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 21 napadeného rozsudku zamítl námitku nevydání rozhodnutí ve věci samé.
- 62 Je tudíž namístě zamítnout vzájemný kasační opravný prostředek podaný Komisí jako neopodstatněný a rozhodnout o hlavním kasačním opravném prostředku.

K hlavnímu kasačnímu opravnému prostředku

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

- 63 První důvod kasačního opravného prostředku navrhovatele ve své první části vychází ze zkreslení skutkového stavu a v druhé části z nesprávného právního posouzení a vzájemně si odporujícího a nedostatečného odůvodnění.

K první části

- 64 Navrhovatel se domnívá, že Soud zkreslil skutkový stav uvedený ve zprávě generálního ředitele.
- 65 Navrhovatel totiž vyvozuje z komentáře uvedeného ve zmíněné zprávě, podle něhož pan Naqvi „se jeví [...] způsobilější ke koncepčním, reflexivním a analytickým úlohám než k reorganizaci a vedení velké pracovní skupiny“, že pan Naqvi neměl schopnost povzbudit a motivovat velkou pracovní skupinu. Podle navrhovatele byla přitom taková schopnost základní pro dotčené pracovní místo.
- 66 V tomto ohledu z článku 225 ES a z čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek je omezen na právní otázky, a že tudíž jedině Soud je příslušný zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy by věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývala z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a tento skutkový stav posoudit. Posouzení skutkového stavu, s výhradou případu

zkreslování důkazů předložených Soudu, nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (viz zejména rozsudky ze dne 2. října 2001, *EIB v. Hautem*, C-449/99 P, Recueil, s. I-6733, bod 44, jakož i ze dne 21. září 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise*, C-105/04 P, Sb. rozh. s. I-8725, body 69 a 70, a *Technische Unie v. Komise*, C-113/04 P, Sb. rozh. s. I-8831, body 82 a 83).

⁶⁷ Podle ustálené judikatury musí tvrzené zkreslení skutkového stavu zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž by bylo nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů (viz rozsudky ze dne 6. dubna 2006, *General Motors v. Komise*, C-551/03 P, Sb. rozh. s. I-3173, bod 54; ze dne 21. září 2006, *JCB Service v. Komise*, C-167/04 P, Sb. rozh. s. I-8935, bod 108, a ze dne 18. ledna 2007, *PKK a KNK v. Rada*, C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 37).

⁶⁸ Z přezkumu zprávy generálního ředitele nicméně nevyplývá, že Soud zkreslil skutkový stav. Je totiž výslovně potvrzeno, že pan Naqvi splňoval kritéria uvedená v popisu pracovního místa, což mu umožnilo, aby ho generální ředitel zařadil do skupiny uchazečů, kteří byli způsobilí vykonávat funkci ředitele na dotčeném pracovním místě. Ze zprávy generálního ředitele proto nevyplývá žádná indicie směřující k prokázání, že pan Naqvi neměl požadované schopnosti k tomu, aby mohl zastávat zmíněné pracovní místo.

⁶⁹ Soud tedy mohl v bodech 63 až 68 napadeného rozsudku konstatovat, aniž by zkreslil skutkový stav uvedený ve zprávě generálního ředitele, že pan Naqvi skutečně splňoval všechny podmínky požadované v oznámení o volném pracovním místě, zejména že měl schopnost řídit velkou pracovní skupinu.

70 I když je v tomto ohledu podle zprávy generálního ředitele pravda, že schopnost řídit a motivovat velké pracovní skupiny a dohlížet na ně představovala základní kritérium, použití slova „způsobilejší“ ve zmíněné zprávě musí být chápáno jako vyjadřující vážení jednotlivých schopností pana Naqviho. Nemůže být z toho vyvozeno, že neměl schopnosti požadované pro dotčené místo.

71 Přezkum zprávy generálního ředitele proto neukazuje, že Soud zjevně zkreslil skutkový stav obsažený v této zprávě.

72 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy nepřipustná.

Ke druhé části

73 Ve druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že zaprvé, v rozporu s tím, co prohlásil Soud v bodě 32 napadeného rozsudku s ohledem na zprávu generálního ředitele, odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí stížnosti neumožňuje pochopit základní podstatu tohoto rozhodnutí. Soud se tudíž dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 28 až 35 napadeného rozsudku zamítl žalobní důvod vycházející z porušení čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu.

74 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury z článku 225 ES, čl. 58 prvního pododstavce Statutu Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 písm. c) jednacího řádu

Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které specifickým způsobem tento návrh podporují. Požadavky odůvodnění vyplývající z těchto ustanovení nesplňuje kasační opravný prostředek, který se omezuje na opakování nebo výslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které byly uplatněny před Soudem, včetně těch, které byly založeny na skutečnostech výslovně zamítnutých tímto soudem (viz zejména rozsudky ze dne 6. března 2003, *Interporc v. Komise*, C-41/00 P, Recueil, s. I-2125, body 15 a 16, jakož i ze dne 22. ledna 2004, *Mattila v. Rada a Komise*, C-353/01 P, Recueil, s. I-1073, body 25 a 26).

75 V projednávaném případě se přitom navrhovatel pro zpochybnění zjištění Soudu ohledně neporušení čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu omezil ve svém kasačním opravném prostředku na opakování argumentů, kterých se dovolával v tomto ohledu na podporu prvního žalobního důvodu ve své žalobě před Soudem. Soud v bodech 28 až 35 napadeného rozsudku zamítl tento žalobní důvod. Takový kasační opravný prostředek ve skutečnosti představuje návrh směřující pouze k opětovnému přezkoumání žaloby podané k Soudu, což podle článku 56 Statutu Soudního dvora nespadá do pravomoci Soudního dvora (viz zejména rozsudky ze dne 4. července 2000, *Bergaderm a Goupil v. Komise*, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 35, jakož i ze dne 18. září 2003, *Volkswagen v. Komise*, C-338/00 P, Recueil, s. I-9189, bod 47).

76 Tento bod důvodu kasačního opravného prostředku musí být tedy odmítnut jako nepřipustný.

77 Zadruhé navrhovatel vytýká Soudu, že odůvodnil svůj rozsudek vzájemně si odporujícím a nedostatečným způsobem, když v bodech 28 až 35 napadeného rozsudku zamítl jeho první žalobní důvod.

- 78 V tomto ohledu z čl. 36 první věty statutu Soudního dvora ve spojení s čl. 53 prvním pododstavcem tohoto statutu vyplývá, že rozsudky Soudu musí být odůvodněny jednak proto, aby se osoba dotčená rozsudkem mohla seznámit s důvody rozhodnutí Soudu, a jednak proto, aby Soudnímu dvoru byly poskytnuty poznatky dostatečné k tomu, aby mohl vykonat svůj přezkum (viz výše uvedený rozsudek *Technische Unie v. Komise*, bod 85 a výše uvedená judikatura).
- 79 Jak uvedla generální advokátka v bodě 66 svého stanoviska, v projednávané věci Soud v bodech 28 až 35 napadeného rozsudku důkladně přezkoumal rozhodnutí o zamítnutí stížnosti a podrobně a vzájemně si neodporujícím způsobem popsal, proč podle něj Komise splnila povinnost uvést odůvodnění, která jí přísluší.
- 80 Skutečnost, že Soud došel ve věci samé k jinému závěru než navrhovatel, nemůže sama o sobě postihnout napadený rozsudek nedostatkem odůvodnění.
- 81 Pokud jde o jeho druhou část, musí být první důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako částečně nepřipustný a částečně neopodstatněný.
- 82 První důvod kasačního opravného prostředku musí být proto zamítnut.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

- 83 Ve svém druhém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel vytýká Soudu, že zkreslil určité skutkové okolnosti a důkazy a že se dopustil nesprávného právního posouzení, když nezrušil napadená rozhodnutí pro porušení článku 7, čl. 29 odst. 1 písm. a) a čl. 45 odst. 1 služebního řádu.

K první části

- 84 V první části svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel uplatňuje, že posouzení jeho žádosti a žádosti pana Naqviho byla ve zprávě generálního ředitele stejná, až na „citlivost ke změně“. Vzhledem k tomu, že pan Naqvi byl ve zprávě generálního ředitele zařazen do první skupiny uchazečů zejména na základě „výzev souvisejících s tímto místem“, je zřejmé, že zmíněné výzvy ve skutečnosti odpovídají „citlivosti ke změně“. Vzhledem k tomu, že Soud měl tudíž za to, že význam výrazu „výzvy“ neměl být přeceněn, minimalizoval dosah základního prvku při výběru uchazečů. Navrhovatel poukazuje také na to, že rozhodující kritérium spojené s „výzvami souvisejícími s tímto místem“ se vůbec neobjevilo v oznámení o volném pracovním místě.
- 85 Soud tak tím, že měl za to, že význam výrazu „výzvy“ neměl být přeceněn a tím, že neověřil slučitelnost řízení s oznámením o volném pracovním místě, zkreslil skutečnosti, které měl k dispozici.
- 86 Jak v tomto ohledu poukazuje generální advokátka v bodě 74 svého stanoviska a jak správně tvrdí Komise, je třeba mít za to, že navrhovatel se domáhá toho, aby Soudní dvůr ověřil posouzení skutečností, jež provedl Soud a která podle ustálené judikatury

připomenuté v bodě 66 tohoto rozsudku spadají pouze do pravomoci Soudu, kromě případu, kdy by věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývala z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a s výhradou případu zkreslování důkazů předložených Soudem.

87 Navrhovatel přitom nepředkládá důkaz, že písemnosti ve spise ukazují na věcnou nesprávnost zjištění Soudu nebo na zkreslení důkazů Soudem.

88 Soud měl v každém případě v bodě 55 napadeného rozsudku za to, že výraz „výzvy“ měl svůj původ ve zprávě generálního ředitele a že dosah tohoto výrazu neměl být přeceněn vzhledem k tomu, že tento výraz představoval pouze vyjádření názoru generálního ředitele na osobní schopnosti uchazečů, a nikoliv zavedení nového kritéria ve vztahu k oznámení o volném pracovním místě. Toto posouzení, které se týká pouze skutkových okolností, spadá do pravomoci pouze Soudu, který v projednávaném případě nepřekročil svou pravomoc posoudit skutkový stav a důkazy.

89 Pokud jde o kritérium citlivosti ke změně, je třeba dodat, že Soud v bodech 57 a 58 napadeného rozsudku konstatoval, že požadavek, podle něhož uchazeči měli mít schopnost provádět změny, jasně vyplýval z části popisující úlohy uvedené v oznámení o volném pracovním místě. Navrhovatel nepředkládá v tomto ohledu žádný důkaz, kterým by mohl prokázat, že tento závěr byl postižen věcnou nesprávností s ohledem na písemnosti ve spise nebo na to, že Soud zkreslil skutkový stav.

90 Ve své první části je tedy druhý důvod kasačního opravného prostředku nepřipustný.

Ke druhé části

- 91 Ve druhé části svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel popírá posouzení Soudu učiněné v bodě 54 napadeného rozsudku, podle něhož oprávnění generálního ředitele pro účely předběžného výběru uchazečů nemělo vliv na nezávislost PVJ. Navrhovatel se domnívá, že PVJ byl fakticky vázán názorem generálního ředitele, protože žádný skutkový důkaz mu neumožňoval přezkoumat analýzu tohoto ředitele a předběžně vybrat jiné uchazeče. Soud tak nezohlednil vliv, který měl generální ředitel prostřednictvím předběžného výběru na pokračování ve výběrovém řízení před PVJ. Tento vliv lze v projednávané věci ilustrovat okolností, že PVJ pozvala na pohovor pouze uchazeče zařazené ve zprávě generálního ředitele do první skupiny.
- 92 V tomto ohledu, i když je zajisté možné, aby v rámci kasačního opravného prostředku byly znovu vzneseny právní otázky již přezkoumané v prvním stupni (viz rozsudek ze dne 26. října 2006, *Koninklijke Coöperatie Cosun v. Komise*, C-68/05 P, Sb. rozh. s. I-10367, bod 55 a výše uvedená judikatura), jako jsou otázky zachování pravidel výběrového řízení, právní argumenty, které kasační opravný prostředek podporují, musejí být nicméně v takovém případě uvedeny specifickým způsobem. Kasační opravný prostředek, který se omezuje na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Soudem, aniž by obsahoval argumentaci specificky směřující k označení nesprávného právního posouzení, jímž byl napadený rozsudek postižen, však tento požadavek nesplňuje (viz výše uvedený rozsudek *Koninklijke Coöperatie Cosun v. Komise*, bod 54).
- 93 V projednávaném případě je přitom nutno konstatovat, jak uvedla generální advokátka v bodě 78 svého stanoviska, že navrhovatel pouze opakuje argument již uvedený před Soudem, jak vyplývá z bodu 39 napadeného rozsudku, aniž by poskytl argumentaci specificky směřující k označení nesprávného právního posouzení, jímž byl napadený rozsudek postižen.

- 94 Ve své druhé části je tedy druhý důvod kasačního opravného prostředku nepřipustný.
- 95 Druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být tedy zamítnut v plném rozsahu.
- 96 Vzhledem k výše uvedenému musí být kasační opravný prostředek J. Wunenburgera zamítnut v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 97 Podle čl. 69 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle článku 70 jednacího řádu ve sporech mezi Společenstvími a jejich zaměstnanci nesou orgány vlastní náklady. Z článku 122 druhého pododstavce jednacího řádu nicméně vyplývá, že článek 70 není použitelný na kasační opravný prostředek podaný úředníkem nebo jakýmkoliv jiným zaměstnancem orgánu proti tomuto orgánu.
- 98 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a J. Wunenburger neměl úspěch ve svých důvodech kasačního opravného prostředku, je namístě mu uložit náhradu nákladů řízení o hlavním kasačním opravném prostředku. Vzhledem k tomu, že J. Wunenburger požadoval náhradu nákladů řízení o vzájemném kasačním opravném prostředku a Komise neměla úspěch ve svých důvodech vzájemného kasačního opravného prostředku, je namístě jí uložit náhradu nákladů řízení o vzájemném kasačním opravném prostředku.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Hlavní kasační opravný prostředek a vzájemný kasační opravný prostředek se zamítají.**
- 2) Jacquesi Wunenburgerovi se ukládá náhrada nákladů řízení o hlavním kasačním opravném prostředku.**
- 3) Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení o vzájemném kasačním opravném prostředku.**

Podpisy.